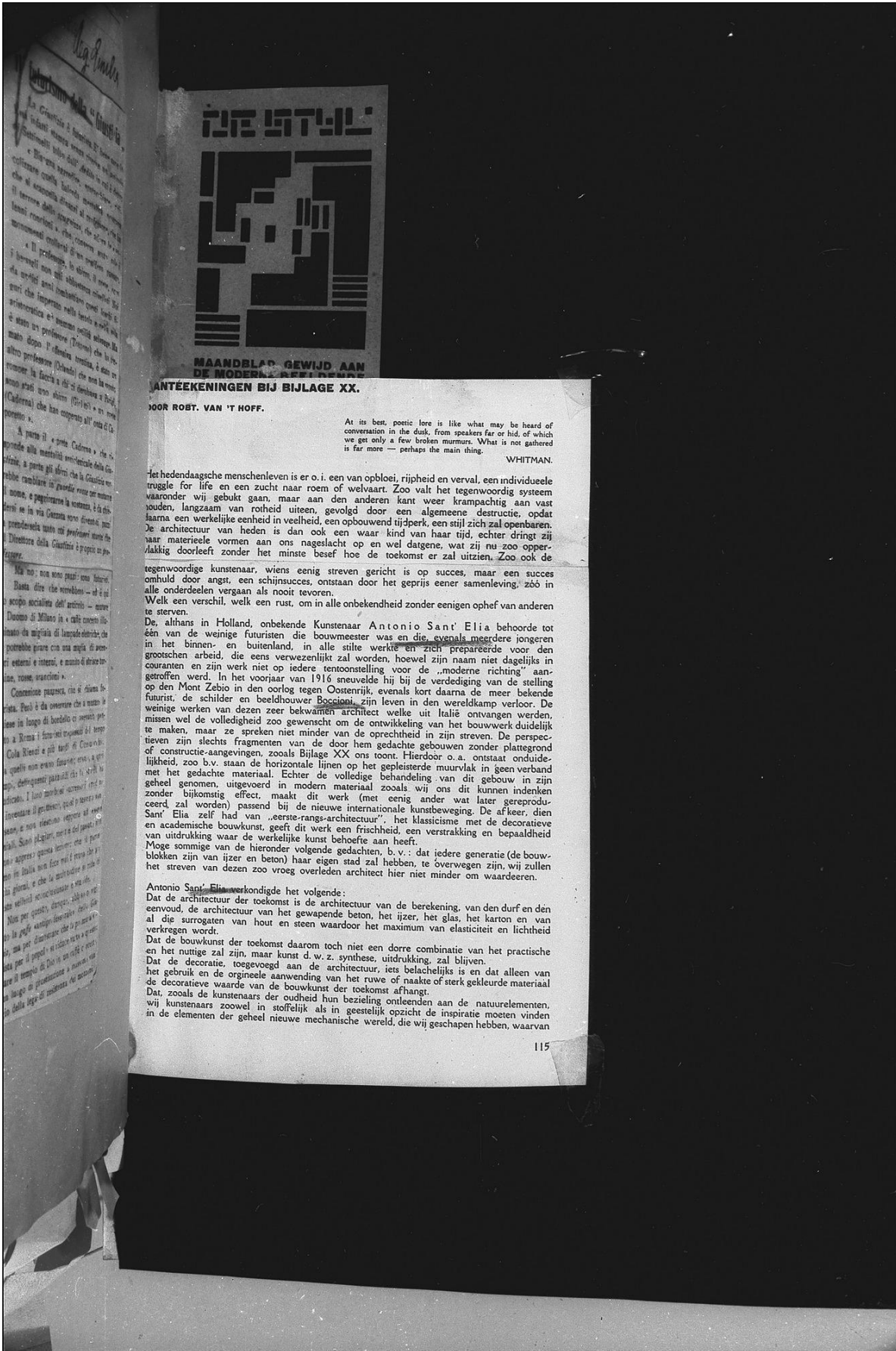

Yale University Library Digital Collections

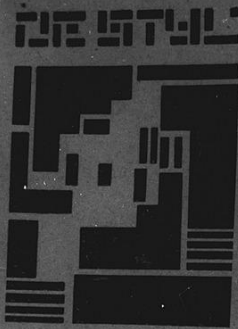
Title	Robert van 'T Hoff. "Antéekeningen bij bijlage XX." De Stijl, no date. [1093-2]
Rights	The use of this image may be subject to the copyright law of the United States (Title 17, United States Code) or to site license or other rights management terms and conditions. The person using the image is liable for any infringement
Container information	Box 14 Slide: 73
Generated	2021-02-26 20:45:45 UTC
Terms of Use	https://guides.library.yale.edu/about/policies/access
View in DL	https://collections.library.yale.edu/catalog/10650106

La Grazia è sempre lì, sempre lì
e infatti nasce una nuova vita
e bisogna saperla. La Grazia è
coltore della vita. La Grazia è
che si accende dentro al magistero
lenti, creativi e che corrono
normalmente creativi di un magistero
e il profeta, in ogni caso, non
è bene, non alle abitudini creative
di ogni anno, ma alle abitudini
che impediscono nella vita di
armonica e di armonia socialmente
è stato un profeta (Lorenz) che ha
mai dopo l'ultima creatura, è stato
altro profeta (Lorenz) che ha
creato, la faccenda di chi non ha
mai stati uno stato (Lorenz) e si
(Caldesi) che ha sempre all'ora di
parlare.

A parte il « poeta Caldesi » che
prende alla maniera onirica della
storia, a parte gli altri che la Grazia
può cambiare in parole, non è
l'uomo, e peggio, non è
che in via Grazia sono diventati, non
prenderla non per profeta, ma
Dottore della Grazia e proprio un
profeta.

Ma no: non sono stati
Dante dice che sarebbe — ed è
scopo sociale dell'arte — essere
Dante di Milano in « alle cose
che migliaia di persone che
potrebbe dare con una
estesi e intensi, e anche di
tutte, come, avremmo ».

MAANDBLAD GEWIJD AAN
DE MODERNE ARCHITECTUUR
ANTÉEKENINGEN BIJ BIJLAGE XX.

DOOR ROBT. VAN 'T HOFF.

At its best, poetic lore is like what may be heard of
conversation in the dusk, from speakers far or hid, of which
we get only a few broken murmurs. What is not gathered
is far more — perhaps the main thing.

WHITMAN.

Het hedendaagsche menschenleven is er o. i. een van opbloei, rijkheid en verval, een individueele
truggle for life en een zucht naar roem of welvaart. Zoo valt het tegenwoordig systeem
waaronder wij gebukt gaan, maar aan den anderen kant weer krampachtig aan vast
houden, langzaam van rotheid uiteen, gevolgd door een algemeene destructie, opdat
laarna een werkelijke eenheid in veelheid, een opbouwend tijdperk, een stijl zich zal openbaren.
De architectuur van heden is dan ook een waar kind van haar tijd, echter dringt zij
naar materiele vormen aan ons nageslacht op en wel datgene, wat zij nu zoo opper-
lakkig doorleeft zonder het minste besef hoe de toekomst er zal uitzien. Zoo ook de

tegenwoordige kunstenaar, wiens eenig streven gericht is op succes, maar een succes
omhuld door angst, een schijnsucces, ontstaan door het geprijs eener samenleving, zóó in
alle onderdelen vergaan als nooit tevoren.

Welk een verschil, welk een rust, om in alle onbekendheid zonder eenigen ophef van anderen
te sterven.

De, althans in Holland, onbekende Kunstenaar Antonio Sant' Elia behoorde tot
één van de weinige futuristen die bouwmeester was en die, evenals meerdere jongeren
in het binnen- en buitenland, in alle stilte werkte en zich voorbereede voor den
grootsten arbeid, die eens verwezenlijkt zal worden, hoewel zijn naam niet dagelijks in
couranten en zijn werk niet op iedere tentoonstelling voor de „moderne richting“ aan-
getroffen werd. In het voorjaar van 1916 sneuvelde hij bij de verdediging van de stelling
op den Mont Zebio in den oorlog tegen Oostenrijk, evenals kort daerna de meer bekende
futurist, de schilder en beeldhouwer Boccioni, zijn leven in den wereldkamp verloor. De
weinig werken van dezen zeer bekwaam architect welke uit Italië ontvangen werden,
missen wel de volledigheid zoo gewenscht om de ontwikkeling van het bouwwerk duidelijk
te maken, maar ze spreken niet minder van de oprechtheid in zijn streven. De perspec-
tieven zijn slechts fragmenten van de door hem gedachte gebouwen zonder plattegrond
of constructie-aangevingen, zoals Bijlage XX ons toont. Hierdoor o. a. ontstaat onduide-
lijkheid, zoo b.v. staan de horizontale lijnen op het gepleisterde muurvlak in geen verband
met het gedachte materiaal. Echter de volledige behandeling van dit gebouw in zijn
geheel genomen, uitgevoerd in modern materiaal zoals wij ons dit kunnen indenken
zonder bijkomstig effect, maakt dit werk (met eenig ander wat later gereprodu-
ceerd zal worden) passend bij de nieuwe internationale kunstbeweging. De afkeer, dien
Sant' Elia zelf had van „eerste-rangs-architectuur“, het classicisme met de decoratieve
en academische bouwkunst, geeft dit werk een frisheid, een verstrakking en bepaaldheid
van uitdrukking waar de werkelijke kunst behoefte aan heeft.

Moge sommige van de hieronder volgende gedachten, b. v. : dat iedere generatie (de bouw-
blokken zijn van ijzer en beton) haar eigen stad zal hebben, te overwegen zijn, wij zullen
het streven van dezen zoo vroeg overleden architect hier niet minder om waardeeren.

Antonio Sant' Elia verkondigde het volgende:
Dat de architectuur der toekomst is de architectuur van de berekening, van den durf en den
eenvoud, de architectuur van het gewapende beton, het ijzer, het glas, het karton en van
al die surrogaten van hout en steen waardoor het maximum van elasticiteit en lichtheid
verkregen werd.
Dat de bouwkunst der toekomst daarom toch niet een dorre combinatie van het praktische
en het nuttige zal zijn, maar kunst d. v. z. synthese, uitdrukking, zal blijven.
Dat de decoratie, toegevoegd aan de architectuur, iets belachelijks is en dat alleen van
het gebruik en de orgineeale aanwending van het ruwe of naakte of sterk gekleurde materiaal.
Dat de decoratieve waarde van de bouwkunst der toekomst afhangt.
Dat kunstenaars der oudheid hun bezieling ontleenden aan de natuurelementen,
wij kunstenaars zoowel in stoffelijk als in geestelijk opzicht de inspiratie moeten vinden
in de elementen der geheel nieuwe mechanische wereld, die wij geschapen hebben, waarvan